

Diurnenge XXIII (C) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 14,25-33): En aquell temps, molta gent feia camí amb Jesús. Ell es va girar i els digué: «Si algú ve a mi i no m'estima més que el pare i la mare, la dona i els fills, els germans i les germanes, i fins i tot que la seva pròpia vida, no pot ser deixeble meu. Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu.

»¿Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s'asseu primer a calcular-ne les despeses i veure si té recursos per a acabar-la? Altrament, si posava els fonaments i no podia acabar l'obra, tots els qui ho veurien començarien a burlar-se d'ell dient: ‘Aquest home va començar a construir però no ha pogut acabar’.

»O bé, quin rei, si va a la guerra a lluitar amb un altre rei, no s'asseu primer a decidir si amb deu mil homes pot fer front al qui ve contra ell amb vint mil? I si veu que no pot, enviarà una ambaixada a demanar la pau quan l'altre encara és lluny.

»Així, doncs, el qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu».

«El qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu»

Mn. Joaquim MESEGUER García
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui, Jesús ens indica el lloc que els altres han d'ocupar en la nostra jerarquia d'estimació i ens parla del seguiment de la seva persona que ha de caracteritzar la vida cristiana, un itinerari que passa per diverses etapes i en el qual acompanyem

Jesucrist amb la nostra creu: «Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu» (Lc 14,27).

Quan Jesús diu als seus deixebles: «Si algú ve a mi i no m'estima més que el pare i la mare, la dona i els fills, els germans i les germanes, i fins i tot que la seva pròpia vida, no pot ser deixeble meu» (Lc 14,26), ¿entra en conflicte amb la Llei de Déu que ens mana honorar els pares i estimar el proïsme? Certament que no. Jesucrist va dir que Ell no havia vingut a abolir la Llei sinó a portar-la a plenitud; per això, és Ell qui dóna la interpretació justa. En exigir un amor incondicional, propi de Déu, està declarant que Ell és Déu, que l'hem d'estimar sobre totes les coses i que tot ho hem d'ordenar en l'amor a Ell. En l'amor a Déu, que ens porta a lliurar-nos confiadament a Jesucrist, estimarem els altres amb un amor sincer i just. Diu sant Agustí: «Heus ací que t'arrossega l'afany de la veritat de Déu i de percebre la seva voluntat en les santes Escripures».

La vida cristiana és un viatge continuat amb Jesús. Avui dia, molts, teòricament, s'apunten a ser cristians, però, de fet, no fan el viatge amb Jesús: es queden al punt de partença i no comencen el camí, o abandonen aviat, o fan un altre viatge amb uns altres acompanyants. L'equipatge per caminar en aquesta vida amb Jesús és la creu, cadascú amb la seva; però, juntament amb la quota de dolor que ens toca als seguidors del Crist, hi ha també inclòs el consol amb el qual Déu conforta els seus testimonis en qualsevol classe de prova. Déu és la nostra esperança i en Ell hi ha la font de la vida.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«Aprofiteu-vos dels petits sofriments encara més que dels grans. No mira Déu tant el que es pateix com la manera en què es pateix. Patir poc o molt, patint per Déu, és patir com a sant»
(Sant Lluís Maria Grignon de Montfort)

•

«Sempre hi ha aquest camí que Ell ha fet abans: el camí de la humilitat, el camí també de la humiliació, de negar-se a un mateix i després ressorgir de nou. Aquest és el camí!» (Francesc)

-

«(...) Des del començament, els primers deixebles tenien el desig fervent d'anunciar el Crist: 'Nosaltres no podem pas deixar de dir el que hem vist i sentit' (Ac 4,20). I invitaven els homes de tots els temps a entrar en el goig de la seva comunió amb el Crist» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 425)